

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΑΓΝΟΟΥΜΕΝΟΥ

Εξέσπασε μεγάλος πόλεμος. Ολόκληρη η πόλη είχε καταστραφεί. Χιλιάδες άνθρωποι χάσανε τα σπίτια τους. Οι υπηρεσίες καταγραφής των αγνοουμένων έπιασαν δουλειά. Όσο οι αγνοούμενοι αυξάνονται τόσο περισσότεροι συγγενείς καταφθάνουν για να μάθουν πληροφορίες για τους δικούς τους ανθρώπους. Ο κύριος Γιώργος είναι ένας από τα αγνοούμενα πρόσωπα που δημιούργησε η Τούρκικη εισβολή στην Κύπρο το 1974. Μόνο που αυτός είχε αίσιο τέλος σε αντίθεση με τους υπόλοιπους 1618 αγνοούμενους. Δε φαντάζεστε πόση χαρά νιώθει ένας αγνοούμενος όταν ακούει ότι θα επιστρέψει πίσω στην πατρίδα του και στην οικογένειά του. Αύριο το πρωί θα έφευγε. Εκείνο το βράδυ όμως δεν έκλεισε μάτι. Κοίταζε τη φωτογραφία που απεικόνιζε αυτόν με την οικογένειά του. Θυμήθηκε το σπίτι του με τον καταπράσινο κήπο, στον οποίο όμως τον συνέλαβαν οι Τούρκοι το 1974. Ο γιός του ήταν μόλις ενός χρονών. Τώρα θα είναι 41 με τη δική του οικογένεια και τον δικό του γιο. Σκεφτόταν όλα αυτά χωρίς να ξέρει ότι τα αγαπημένα του πρόσωπα, η οικογένειά του, άναβε κάθε μέρα ένα κερί σε ένα μικρό κτίριο που έμοιαζε με εκκλησιάκι, απέναντι από το σπίτι του, νομίζοντας ότι είχε πεθάνει.

Το επόμενο πρωί ήταν κατενθουσιασμένος. Όταν τον άφησαν να βγει από την φυλακή κοίταξε στο θολό τζάμι. Είδε έναν γέρο, ψηλό, γκριζομάλλη με καταγάλανα μάτια. Το πρόσωπό του ήταν τόσο ταλαιπωρημένο που είχε πια αποκτήσει πολλές γραμμές και ρυτίδες. Τον έβγαλαν από τη φυλακή και ξαφνικά ένιωσε κάτι παράξενο. Ήταν το καθαρό αεράκι που τόσα χρόνια επιθυμούσε να ξαναιώσει. Στον δρόμο για την επιστροφή κρατούσε το χαρτί με την διεύθυνση του γιου του στο χέρι του. Έτρεμε από τη συγκίνηση και την αγωνία. Κάποια στιγμή αντίκρισε ένα παλιό μα ταυτόχρονα και όμορφο σπιτάκι. Ήταν του γιου του. Ανέβηκε τα σκαλιά, χτύπησε δειλά-δειλά το κουδούνι και η πόρτα άνοιξε. Μια γιαγιά, η κυρία Ελένη, η γυναίκα του, άνοιξε την πόρτα και κρατούσε αγκαλιά τον μικρό Γιωργάκη, τον εγγονό του.

Η κυρία Ελένη κοίταξε τα γαλανά του μάτια και αμέσως κατάλαβε. Αγκαλιαστήκανε και έμειναν και οι τρεις τους έτσι για μισή ώρα. Κύλισε ένα δάκρυ σαν ποτάμι στα μάγουλά τους. Όταν γύρισε ο Νικόλας, ο γιος του, από τη δουλειά, είδε έναν κύριο μέσα στο σαλόνι του σπιτιού του. Η μητέρα του, του διηγήθηκε τα πάντα. Ο Νικόλας τον αγκάλιασε σφιχτά για να μην τον ξαναχάσει. Ο κύριος Γιώργος τους διηγήθηκε όλα όσα πέρασε. Τους είπε ότι η φωτογραφία με αυτόν και την οικογένειά του, του έδινε κουράγιο και ήταν η μόνη που μπορούσε να κρατήσει. Ο κύριος Γιώργος βρήκε επιτέλους τη γαλήνη που γύρευε, την κυρία Ελένη, τον Νικόλα, την Κατερίνα και τον Γιωργάκη που κληρονόμησε τα καταγάλανα μάτια του παππού του.

6ο Δημοτικό Σχολείο Κατερίνης

Μαθήτριες: Χουγκάζ Σοφία, Κιολέογλου Νικολέτα, Τσιανοπούλου Αναστασία, Τσιάμη Παναγιώτα **Τάξη Ε' 2**

Δάσκαλος: Δημητριάδης Ιωάννης

